

Φύλακας άννελος (για μικρούς ασθενείς) με

Ήταν

Κυριακή 18 Σεπτεμβρίου του 2011 και στον Ιερό Ναό Προφήτη Ηλία στο Καρπενήσι επικρατούσε κλίμα μεγάλης συγκίνησης. Σχεδόν με δάκρυα στα μάτια ο μητροπολίτης κ. Νικόλαος χειροτονούσε έναν πρεσβύτερο ιδιαίτερα αγαπητό στην τοπική κοινωνία. Επρόκειτο για τον παιδίατρο του γενικού νοσοκομείου της πόλης Κωνσταντίνο Μακράκη, έναν αγωνιστή της ιατρικής και της διακονίας στους θαλάμους του πόνου, που επέλεγε να γίνει παράλληλα «ιατρός των ψυχών» και λειτουργός του Θεού. Δεκαπέντε ιερείς και εκατοντάδες πιστοί είχαν σπεύσει να γεμίσουν ασφυκτικά τον ναό και να αναφωνήσουν «άξιος», ενώ ο π. Κωνσταντίνος υποσχέθηκε να διακονεί τον λόγο του Ευαγγελίου με ζήλο. Στα δύο και πλέον χρόνια που μεσολάβησαν έως σήμερα ο π. Κωνσταντίνος δίνει καθημερινά μαρτυρία αγάπης τόσο στον ναό όσο και στο νοσοκομείο. Αντιμέτωπος με πολλά προβλήματα (λόγω της κρίσης) δεν το βάζει κάτω και παλεύει για τον κάθε μικρό ασθενή με όσα μέσα υπάρχουν. Ο ιερέας παιδίατρος μιλά στην «κυριακάτικη δημοκρατία» για την επιλογή της ιεροσύνης, την αντίδραση των γύρω του, όταν

φόρεσε το ράσο, και για τη χαρά που νιώθει όταν ακούει παιδιά να λένε «θέλω κι εγώ να γίνω παπαγιατρός».

Πάτερ Κωνσταντίνε, πόσα χρόνια είστε παιδίατρος;

Τελείωσα την ιατρική στο Αριστοτέλειο το 1997, ενώ απέκτησα την ειδικότητα του παιδίατρου το 2006 στην πανεπιστημιακή παιδιατρική κλινική του ΠΓΝ Πατρών. Από το 2007 υπηρετώ στο Γενικό νοσοκομείο Καρπενησίου.

Πριν από δύο χρόνια χειροτονηθήκατε ιερέας. Πώς προέκυψε αυτό;

Ο πόθος της ιεροσύνης υπήρχε παιδιόθεν, οι συνθήκες όμως υπήρξαν κατάλληλες στο Καρπενήσι, αφού ο μητροπολίτης μας κ. Νικόλαος με αγκάλιασε και με δέχτηκε χωρίς προϋποθέσεις...

Πώς μπορεί να συνδυαστεί η ιδιότητα του γιατρού με αυτή του ιερέα, κατά τη γνώμη σας;

Η ιδιότητα του παιδίατρου δεν αποτελεί κώλυμα ιεροσύνης. Υπηρετώντας την Εκκλησία, υπηρετείς και τον πλησίον, ως συνοδοιπόρο σου, στον δρόμο για την αιωνία ζωή

(που είναι και ο σκοπός της Εκκλησίας). Με την ιδιότητα του ιατρού υπηρετείς πάλι τον συνάνθρωπο και μάλιστα στις πιο ευαίσθητες στιγμές του, κατά τη διάρκεια της ασθένειας. Νομίζω ο συνδυασμός είναι εμφανής. Εξάλλου, σύμφωνα με τον αβά Βαρσανούφιο, «η ιατρική τέχνη ου κωλύει τινά θεοσεβείν, αλλ' έχε αυτήν ως τα εργόχειρα των αδελφών. Μετά φόβου Θεού ποιεί ο ποιείς και φυλάττει ευχαίς αγίων».

Υπηρετείτε στο Νοσοκομείο Καρπενησίου. Οι άνθρωποι σας αντιμετωπίζουν διαφορετικά, όταν σας βλέπουν με το ράσο;

Η τοπική κοινωνία με έχει μάθει πλέον και δεν ξαφνιάζεται. Οι επισκέπτες των διακοπών λίγο ξαφνιάζονται, αλλά τελικά αυτό που τους ενδιαφέρει (περισσότερο απ' όλα) είναι η παροχή υπηρεσιών. Δεν τους νοιάζει το ράσο, αρκεί το παιδί τους να γίνει καλά.

Τα παιδιά πώς σας αντιμετωπίζουν;

Τα παιδιά έχουν πάντα την πιο γνήσια συμπεριφορά. Όταν λοιπόν ακούς φράσεις

όπως «θέλω κι εγώ να γίνω παπαγιατρός» ή «πάμε να μας κοινωνήσει ο γιατρός», τότε νιώθεις πληρέστερος με τις επιλογές σου.

Ο κοινωνικός σας περίγυρος πώς αντέδρασε, όταν έμαθε ότι θα γίνετε κληρικός;

Οφείλω να ομολογήσω ότι ο «λαϊκός περίγυρος» ήταν πιο ενθουσιώδης με την απόφασή μου, παρά οι κληρικοί, πλην εξαιρέσεων, οι δε συνάδελφοί μου είναι διακριτικότεροι. Εξάλλου η ζωή μου πριν σίγουρα δεν ήταν ξένη με την Εκκλησία.

Ποιες ανάγκες έχει το νοσοκομείο της περιοχής σας και πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα λόγω της κρίσης;

Οι ανάγκες είναι σίγουρα πολλές σε ανθρώπινο δυναμικό, αλλά και σε υλικό. Οι άνθρωποι προσπαθούν να λειτουργούν το νοσοκομείο καταβάλλοντας προσπάθειες περισσότερες από αυτές που τους αντιστοιχούν σε δυνάμεις – δυνατότητες που διαθέτουν. Νομίζω ότι τα πράγματα θα χειροτερεύουν στην πορεία.

Στο ποιμαντικό σας έργο ποιες είναι οι προτεραιότητες;

Το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο αναφέρει: Ίδού ο δούλος μου... ο οποίος δεν θα φιλονικεί ούτε θα φωνάζει ούτε θα ακούει κανείς τη φωνή του στις πλατείες. Καλάμι ραγισμένο δεν θα το σπάσει και λυχνάρι που καπνίζει δεν θα το σβήσει... Αν σκεφτείτε πόσο ραγισμένος είναι ένας ασθενής, καταλαβαίνετε τις προτεραιότητες.

Θαύματα γίνονται στις μέρες μας κατά τη γνώμη σας; Εχετε ζήσει στο νοσοκομείο κάποιο περιστατικό που ενίσχυσε ακόμα περισσότερο την πίστη σας;

Ζούμε όλοι μας καθημερινά μέσα στο μεγάλο θαύμα της δημιουργίας, ζούμε το θαύμα της Εκκλησίας μας, ζούμε το θαύμα του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας – πόσο μάλλον ένας ιερέας. Δεν νομίζετε ότι είναι υπεραρκετά; Υπάρχουν, φυσικά, τα θαύματα που συμβαίνουν στην προσωπική ζωή του καθενός μας, εκεί όπου δεν αρκούν οι δυνάμεις μας, αλλά έρχεται η Θεία Χάρις και αναπληρώνει, μόνο που αυτά δεν διατυμπανίζονται. Η πίστη μου ενδυναμώνεται από όλους αυτούς τους καθημερινούς ανθρώπους με τις σοβαρές ασθένειες που υπομένουν αγόγγυστα και δίνουν δόξα στον Κύριο που τους ενδυναμώνει.

«Πληγή η μοναξιά»

Υπηρετείτε και το γηροκομείο της περιοχής. Εκεί ποιες είναι οι ιδιαίτερες ανάγκες;

Η μεγαλύτερη πληγή για την τρίτη - τέταρτη ηλικία είναι η μοναξιά, η έλλειψη συνανθρώπου. Η δυνατότητα να ανταλλάξεις μια κουβέντα ή να σου δώσει μια παρηγοριά ο άλλος, να πεις κάπου τον πόνο σου. Αυτός είναι και ο λόγος που αρκεί να δώσεις ένα χαμόγελο, ένα χτύπημα στην πλάτη ή να πας επίσκεψη με τα παιδιά σου και ο παππούς ή η γιαγιά θα σ' έχουν πολύ ψηλά. Επίσης, η λειτουργική ζωή είναι σημαντικός τρόπος και τόπος επικοινωνίας.

Του Δημήτρη Ριζούλη, από την «Κυριακάτικη Δημοκρατία»

Πηγή: amen.gr